

Ja sabem que com aquí s'ataca millor el provincianisme és amb l'ús i cultiu de la llengua catalana. De qualsevol acte en que us ampareu d'ella en veureu banit com per miracle l'estigma del provincianisme. Qualsevol acte en què no us serviu d'ella serà migradament provincià.

Instruments per a conquerir la ciutadania. a) El Ferrocarril en projecte.

I ara, les dugues pròximes realitzacions que hauríeu de dur a terme, són d'una banda la comunicació més directa amb el Centre. I un Instrument d'això és el ferrocarril que teniu ja en projecte.

b) L'Escola de Bells Oficis.

I d'altra banda, que Olot dongui un producte propi, que la faci, en virtut d'ell, ciutat inconfundible. Sembla, vist per alt, que això darrer sigui un vestigi de localisme oposat a l'universalisme que havem dit. Però, no; a les col·lectivitats com als individus, allò que els dona algún valor universal és que hagin donat al món un producte propi.

I ara la situació econòmica d'Olot és de profunda crisi. Hi ha d'una banda un allunyament dels centres expendidors, que donia als productes de les indústries olotines una inferioritat econòmica sota els productes iguals de les fàbriques de més a vora del Centre. Les despeses de transports, han de cobrar-se d'un rebaix fet al treball en una de les dugues formes: o bé de rebaix de sou al treballador, o bé d'augment d'hores de jornal impagades. I com que és una exigència proletària la igualtat de sou i d'hores en tots els països, la indústria d'aquí passa una crisi de difícil solució.

Cal, no fos més que com a previsió, cercar maneres noves de treball, i aquestes se'ns mostren amb la futura Escola de Bells Oficis que teniu projectada. Aquesta Escola—digué—alhora que podria resoldre aquesta crisi, donaria a Olot la manera de produir alguna cosa d'original, que portaria al mercat del món. I com els productes d'aquí en lloc més fóren, és de tot arreu que us els vindrien a cercar. Llavors res hi faria l'allunyament del Centre; el centre principal expendidor, fóra Olot; i no tindria competidors temibles.

Homenatge a Fontfreda

Després l'orador digué que, que havent vist un carrer amb el nom de Fontfreda, havia demanat si era el nostre amic que li donava el nom, i que havent-se-li dit que no, havia pensat que l'homenatge que devíem a En Fontfreda era, efectivament, més que no un homenatge extern